

Έχοντας προτιμήσει στο ξυπνητήρι του κινητού, αυτό το κομμάτι του Rory Gallagher, να ηχήσει στις πέντε τη νύκτα, προκειμένου να με ξυπνήσει για τις επικείμενες πτήσεις στο Δουβλίνο, μέσω Φρανκφούρτης και να με προετοιμάσει ανάλογα, δεν το άκουσα. Με είχε ξυπνήσει νωρίτερα, το αποκαλούμενο προταξιδευτικό άγχος. Έκλεισα τα συστήματα, ώστε να μην ενοχληθούν όσοι δεν είχαν εμπλοκή και αποχώρησα ησύχως. Ιρλανδία λοιπόν, έστω και για 22 ώρες. Μια ελάχιστη δόση, από έναν τόπο που πρασινίζουν ακόμα και τα βράχια του.

Προσπάθησα να θυμηθώ ποια ήταν η πρώτη μου εντύπωση από την Ιρλανδία. Ήταν, άλλη μια εικόνα αδικίας. Η αφαίρεση της νίκης του Βορειοιρλανδού Paddy Hopkirk στο ΙΣΤ' Δ.Ρ.Α. Μάιος του '66 και με μια παράλογη επικράτηση του τύπου επί του ουσίας, όμοια με εκείνη του Monte Fiasco λίγους μήνες νωρίτερα, ο Paddy στερήθηκε μιας μεγάλης διάκρισης, σε έναν αγώνα δύσκολο, πλήρη συμμετοχών, γεμάτο από ανταγωνισμό, κουραστικό και αγχωτικό, όπως όλα τα αληθινά ράλυ.

Paddy Hopkirk αριστερά, ένα pinup girl των '60ς και ο διοπτροφόρος Henry Liddon, νικητές στο Monte του '64.

Δυο χρόνια αργότερα είχε ήδη ανατείλει το άστρο του George Best. Ο άνθρωπος που δήλωσε: *«Το 1969 εγκατέλειψα τις γυναίκες και το αλκοόλ. Ήταν τα χειρότερα 20 λεπτά της ζωής μου»*, ήταν μια ποδοσφαιρική ιδιοφυΐα, μια προσωπικότητα που αναδείκνυε το άθλημα. Πληθωρικά αυτοκαταστροφικός, εγκατέλειψε τα εγκόσμια το 2005, λίγο πριν 60ρίσει από νεφρική ανεπάρκεια αφού είχε υποβληθεί σε μεταμόσχευση ήπατος. Το αεροδρόμιο του Belfast, στις μέρες μας, φέρει το όνομά του. Μέγας ντριμπλέρ, παίκτης φαντεζί είναι εκείνος που είπε ότι: *«Αν είχα γεννηθεί άσχημος, κανείς δεν θα ήξερε τον Πελέ»*.

December 1944 Athens January 1972 Beside Perry

